

platte neus onmatig klein waren tegenover de geweldige kaken en den reusachtigen mond. Haar ronde, bruine, wimperlooze oogjes spiedden knippend en rusteloos om zich heen. Haar lange, lange armen reikten af en toe met een langzame beweging naar een knop of een vrucht, die ze afrukte en verkauwde tusschen haar ontzettende, breede, gele tanden. Harde, grove haren begroeiden haar lichaam, maar lieten hier en daar de tanige, gerimpelde huid zien. Onder de zwaarte van haar bovenlichaam gingen haar heupen en beenen te niet. Als ze zoo zat, in elkaar gedoken, tusschen de schaduwen van al die blâren en ranken, leek ze een vergroeide, groteske reus; niet eens dát . . . leek ze niet anders dan een gruwzamen klomp schouwers met een wanstaltig hoofd, waarin nu en dan de gele tanden grijnslachten. Die grijnslach was een waarschuwing. Een stille, zwijgende dreiging tegen iets, dat haar felle oogjes in de stille woeking ontdekt hadden. Ze trok dan nog iets meer haar schouwers op, rekte haar onderkaak uit en spiedde roerloos, geluidloos wachtend, met vooruitgestoken hoofd. In de warrige haren van haar borst bewoog iets, klonk een klein geluidje. Ze antwoordde kort, knorrend bijna. Maar een onzegbare tederheid was in dien eenen stompen klank. En het jong klemde zich nog inniger vast aan het zwartbruine haar, dat hier en daar rood verkleurd was, greep nog steviger met zijn knellende vingertjes in de plooiën van de dorre, lederachtige huid. Weer stootte de moeder dien korten klank uit. Het jong hief zijn kopje, zocht met zijn kleine, ronde oogjes, waarvan de leden nog rozig waren, den blik van zijn moeder. Zij boog nog verder haar hoofd, boog het wat schuin en keek lang en diep aandachtig naar dat kleine wezen, dat ze kort geleden haastig en angstig gebaard had en sinds dien met zoo'n matelooze toewijding aan haar groot, mismaakt lichaam droeg. Ernstig bleef ze kijken, in warme toegewijde opmerkzaamheid, verzonken in die aanbidding, omvat in die geheiligde koestering, die moederweelde is. En dat werd als een zoete, warme bron, waaraan het kleintje zijn lippen zette en zoog, rustig, gelukzalig zoog, tot het verzadigd was en met dichtvallende oogleden daar indommelde, zijn handjes vastgeklemd in de moederhuid. Zij bleef dan waken. Een van haar lange armen vouwde zich over haar borst. Haar schouwers en hoofd werden als een onneembare schans voor dat kleine teedere leventje, dat zij beschermen moest. Zoo dook zij weg tusschen de takken en de blâren, alleen héél even haar onderkaak strekkend als er een geluid was: als een blad naar beneden warrelde, als een afgeknaagde vrucht neerviel, als een tak kraakte. Maar als er een grooter geluid was: de schreeuw van een dier, geritsel, gesis van een slang, of het knersend wiekengeruisch van een neushoornvogel, dan trok ze haar bovenlip op en grijnsde, toonde haar ontzettende, donkergele tandenrij. Dikwijls ook boog ze haar hoofd, bezag in stomme extase het slapend jong, bezag dat